

GARABANDAL NIEUWSBRIEF

Nr.15 Juli 2004 Een uitgave van de Stichting Garabandal Centrum Nederland.

Postbus 271, 2280 AG Rijswijk. K.v.K. 27184198 E-mail: maryann@wanadoo.nl Www.garabandal.nl

Tel. 06-20445819 - Rek. 55.94.77.716 België: 750-9537649-82. Redactie en Pelgrimsvervoer:

Wim Langeveld. J.P. Gouverneurlaan 43, 2171 ES Sassenheim. Tel 0252-214191 - Rek. 3572.31.678

Giro privé 1468018 Email: wim@garabandal.nl

VOORWOORD

Beste Garabandal vrienden,

Van het Internet pikten wij het volgende bericht op: Vaticaanstad (RKnieuws.net) - Paus Joannes Paulus II roept een **Jaar van de Eucharistie** uit. Het start bij het begin van het Internationaal Eucharistisch Congres, dat van 10 tot 17 oktober in de Mexicaanse bedevaartsplaats Guadalajara plaatsheeft en eindigt met de bisschoppen- synode, van 2 tot 29 oktober 2005 in Rome. Die synode staat in het teken van de eucharistie.

Sacramentsdag, donderdag 10 Juni 2004

De paus maakte dit donderdagmiddag bekend tijdens de traditionele eucharistieviering op het plein voor de basiliek van St.-Jan van Lateranen, vlak voor de start van de processie naar de St.-Maria Maggiore, ter gelegenheid van Sacramentsdag: "Ik ben blij om jullie een jaar aan te kondigen dat speciaal is toegewijd aan de eucharistie (...) De Kerk leeft van de eucharistie en weet dat de waarheid daarvan niet alleen in de dagelijkse ervaring van het geloof wordt uitgedrukt, maar op synthetische wijze vervat is in haar eigen mysterie."

Eerder al had paus Joannes Paulus II zijn veertiende en eerste encycliek van het nieuwe millennium, 'Ecclesia de Eucharistia', gewijd aan de eucharistie. Die encycliek verscheen op 16 april 2003. "Ik wilde de eerste encycliek van het nieuwe millennium toewijden aan de eucharistie en ik ben blij om jullie nu ook een speciaal Jaar van de Eucharistie aan te kondigen".

Paus Joannes Paulus riep eerder ook al een Jaar van de Rozenkrans uit. Voorlopig is nog niet duidelijk of de paus het nieuwe 'Jaar van de Eucharistie' ook zelf in Mexico zal inluiden. De Mexicaanse bisschoppen hebben de paus wel al uitgenodigd om aan dit congres deel te nemen, maar veel zal afhangen van de gezondheid van paus Johannes Paulus II. (tb)

Welke betekenis heeft het jaar van de Eucharistie voor Garabandal? De H. Vader weet de datum van het Grote Wonder

INHOUD:

- ▶ **VOORWOORD**
- ▶ **MARIA'S BELOFTE OP 13 NOV.'65**
- ▶ **EEN VERNIEUWD LEVEN**
- ▶ **HELEN EN MICHAEL ROSELUK IN DE OEKRAÏNE**
- ▶ **EEN EMAIL BRIEFWISSELING**

en de H. Vader gelooft in Garabandal (brief van 13 Juni 1994 aan Albrecht Weber)

Het "Jaar van de Eucharistie" is uniek in de kerk-geschiedenis. Het zou mij niet verbazen dat de H. Vader door Garabandal is geïnspireerd. Of in het voorjaar van 2005 het Grote Wonder gebeurt is mogelijk. Maar wij willen niet gaan speculeren. We hebben onze les geleerd met professor Rutten op 11 April 2002.

Een vernieuwd leven werd aan de Canadese tandarts, Michael Roseluk geschonken, toen hij met Pasen 1994 genas in Garabandal van de gevolgen van een auto-ongeluk door het kussen van een medaille van Maria. Nadien zijn er vele mensen genezen in Canada en de Oekraïne door een Maria gekuste medaille, welke in het bezit is van Michael. De Stichting wil hem uitnodigen om in November naar Holland te komen.

Heeft u interesse om Michael en zijn vrouw Helen te ontmoeten? Vult U dan bijgevoegd strookje in.

Hartelijk dank voor uw steun op rek. **3572.31.678**

Wim Langeveld, voorzitter

16 Juli 2004, feest van O.L.Vrouw v.d. Berg Karmel.

De Boodschappen van Garabandal

18 Oktober 1961 - Deze Boodschap bevestigde dat het belangrijk is veel offers te brengen en boete te doen en vaak het **H. Sacrament** te bezoeken. Als eerste punt werd gezegd dat de mensen goed moesten leven en als ze dat niet deden, zouden ze daarvoor een zware straf over zich afroepen. Er werd gewaarschuwd dat de beker steeds voller raakte en dat, wanneer de mensen niet veranderden deze straf niet meer te vermijden is.

18 Juni 1965 - Bij monde van de H. Michaël klaagde O.L.Vrouw dat haar eerste boodschap niet serieus genomen was en zij waarschuwde dat dit haar laatste Boodschap zou zijn. Ze zei dat de beker die eerst steeds voller raakte; nu aan het overlopen was. Zij deelde mede, dat veel priesters, bisschoppen en kardinalen op de weg van het verloren gingen en vele gelovigen met zich meenamen.

Zij betreurde het dat steeds **minder** belang werd gehecht aan de **H. Eucharistie**.

Ze zei dat we Gods toorn door onze inspanningen van ons af zouden wenden als we in oprechtheid er om vroegen, onze verzoeken zouden worden ingewilligd. Haar laatste woorden waren een aansporing om meer offers te brengen en het **lijden van Jezus te overwegen**.

Maria's belofte op 13 November 1965 bij de dennenbomen

Op 30 Oktober 1965, de laatste Zaterdag van de Rozenkransmaand, ging Conchita naar het kerkje van Garabandal om het H. Sacrament te bezoeken. Tijdens haar aanbidding hoorde zij innerlijk de stem van Maria waarin deze haar mededeelde om op 13 November naar dennenbomen te komen, en dat zij ook religieuze voorwerpen zou meenemen. (rozenkransen, medailles enz.)

Wij weten dat er in die tijd een Fransman was die op bedevaart was in Lourdes.

Daar kreeg hij het idee of inspiratie om naar Conchita 100 Rozenkransen en vier van 15 tientjes te sturen. De zending arriveerde op tijd, voor 13 November 1965.

Wij geven hier letterlijk de vertaling der vijf bladzijden waarin Conchita haar ontmoeting met de H. Maagd mededeelt.

“Ik verlangde vurig naar deze dag, zaterdag 13 november, om Hen te ontmoeten Die in mij het geluk van God hebben gebracht: de Maagd Maria en Haar Zoon: de heel kleine Jezus die zij in haar armen droeg. Het regende. Maar natuurlijk verhinderde dit mij niet naar de Pijnbomen te gaan. Ik had veel rozenkransen bij me; die werden mij enige tijd te voren geschonken om ze uit te delen. Zoals de H. Maagd mij had gezegd en ingegeven droeg ik ze mee om ze te laten kussen.

Ik ging alleen naar de Pijnbomen. Ik liep voort in het bewustzijn van mijn fouten, met groot berouw, een vast voornemen en tevens de hoop om niet meer in deze fouten terug te vallen. Ik voelde mij enigszins beschaamd mij aan de Moeder van God voor te stellen zonder vooraf mijn ziel te zuiveren van die fouten. Ik was ook verlegen om mijn zieietoestand te tonen aan hen, die mijn fouten zouden opmerken. Zij zijn zeer groot het zijn de grootste.

Onder de Pijnbomen aangekomen, haalde ik mijn rozenkrans voor de dag. Terwijl ik daarmee bezig was, hoorde ik een zachte stem, zeker die van de H. Maagd. Inderdaad, deze stem is anders dan andere vrouwenstemmen. De stem riep mij bij mijn naam. Ik antwoordde haar: “Wat verlangt U?”

En ik heb haar gezien met de heel kleine Jezus in haar armen. Zij naderde mij: Zij was gekleed als altijd en Zij glimlachte. Ik had kauwgom in mijn mond maar nadat ik Haar gezien had durfde ik er niet verder meer op te bijten. Ik stopte het achter een tand. Maar de H. Maagd weet dat. Zij wist dat ik iets in de mond had en Zij heeft gezegd: “Conchita, waarom spuw je het niet uit? Offer het voor de glorie van mijn Zoon.” Beschaamd heb ik het uit mijn mond genomen en weggegooid. Nadien heeft Zij gezegd: “Herinner jij je nog wat ik gezegd heb op je feestdag? (8 december 1963) Dat je veel te lijden zult hebben op aarde? Welnu, Ik herhaal het je. Vertrouw ons. Je zult alles offeren voor het welzijn van

je broers. En Wij voor al, Wij zullen je helpen. En jij zult Ons dicht bij je voelen.”

Ik heb Haar gezegd: Hoe onwaardig ben ik, Moeder, om zoveel genaden van U te ontvangen. En vandaag nog komt U tot mij om mijn klein kruis te helpen dragen en verlichten; het kruisje dat ik nu draag.” Zij antwoordde mij: “Conchita, ik kom niet voor jou alleen; ik kom voor al mijn kinderen; ik wil ze dicht bij Onze Harten te brengen”

Zij heeft er nog aan toegevoegd: “Laat Mij kussen, wat je hebt meegebracht.” Ik heb het Haar allemaal gegeven.

Ik had ook een kruisbeeld bij mij. Zij heeft het gekust en mij gezegd: “Geef het even in de hand van de kleine Jezus.” Ik heb dat gedaan. ‘HIJ’ heeft niets gezegd

“Door middel van de kussen, die Ik op die voorwerpen drukte, zal Mijn Zoon wonderen verrichten. Deel ze uit aan de anderen.”

Ik heb aan de kleine Jezus gezegd: “Dit kruis zal ik meenemen naar het klooster”. Hij heeft mij niets geantwoord. *(Eens te meer constateren wij dat de hemel geen enkele nauwkeurige aanduiding geeft omtrent de roeping van Conchita. Nooit krijgt zij antwoord op haar besluit naar het klooster te gaan.)*

Nadat Zij alles gekust had wat ik haar had gegeven heeft de H. Maagd gezegd: “Door middel van de kussen, die Ik op die voorwerpen drukte, zal Mijn Zoon wonderen verrichten. Deel ze uit aan de anderen.” “Dat zal ik doen.” Daarna vroeg zij mij de vragen door te geven, die ik voor anderen moest stellen; de wensen waarmee ik werd belast. Ik heb ze allemaal aan Haar doorgegeven.

Zij heeft verder gezegd: “Vertel mij, Conchita, vertel mij over mijn kinderen. Ik houd hen allen onder mijn mantel.”

Ik heb haar geantwoord: “Wij zijn niet allen bijeen onder uw

Zoals ik schreef, regende het fel.....

mantel wij kunnen er niet allen onder schuilen, want hij is erg klein. ” Zij heeft daarop geglimlacht.

“Conchita, Conchita, weet je waarom ik niet zelf gekomen ben op 18 juni om de Boodschap voor de wereld te brengen? Omdat het mij pijn deed zoiets te moeten zeggen. Maar Ik moet het u zeggen. Het is voor uw welzijn, indien u het volbrengt. En voor de glorie van God. Ik houd heel veel van U, ik verlang uw heil. Ik verlang u hier in de hemel te verenigen, rond de Vader, de Zoon en de H. Geest.”

“Conchita, je zult er toch echt voor ons aan beantwoorden?” Ik heb haar gezegd: “Als ik U altijd zou zien, ja. Maar zonder deze gunst ben ik zeer slecht. ” “Doe alles van jouw

kant. En Wij, Wij zullen je helpen. Wij zullen ook onze dochters Loli, Jacinta en Maria-Cruz helpen
Dit alles heeft korte tijd geduurd. Zij heeft mij ook gezegd:
"Het is de laatste keer, dat je Mij hier ziet. Maar ik zal altijd bij jou zijn en bij al mijn kinderen. "

Zij voegde hier nog aan toe:

"Conchita, je moet Mijn Zoon in het tabernakel meer opzoeken. Waarom laat je je leiden door luiheid en ga je niet meer naar Mijn Zoon, Die dag en nacht op je wacht ? "

Zoals ik schreef, regende het fel De kleine Jezus en de H. Maagd werden er helemaal niet nat van.

En ik zelf, ik werd nat toen ik Hen niet meer zag. Ik heb een "Ik vroeg aan O.L. Vrouw; "O, wat ben ik gelukkig als ik U beiden zie! Waarom toch neemt U mij niet met U mee nu op dit ogenblik ?" Zij heeft mij geantwoord: "Denk aan wat ik je heb gezegd op je feest. Als je voor God verschijnt moeten je handen gevuld zijn met werken die jij hebt verricht voor je broers en voor de glorie van God. Doch nu zijn je handen nog leeg."

Dit is alles. Het is voorbij en gedaan dat gelukkig ogenblik, dat ik met mijn Hemelmoeder heb mogen doorbrengen; met mijn allerbeste vriendin ook; en met de kleine Jezus. Ik zie Hen niet meer; maar ik voel Hen nog. Zij hebben in mijn hart weer vrede en vreugde gezaaid; een groot verlangen ook om mijn fouten te beteren; en om Hen uit alle kracht lief te hebben: de Harten van Jezus en Maria die ons zozeer beminnen. *

EEN VERNIEUWD LEVEN

door Michael Rozeluk, tandarts

Acht jaar van aanhoudende pijn kwam tot een einde voor een Canadese tandarts toen hij was gezegend met een door O.L. Vrouw van Garabanbal gekuste medaille

Het jaar 1986 begon geweldig, zowel voor mij als voor mijn gezin. Mijn tandartsen praktijk was zeer succesvol. Onze twee kinderen, de tien jaar oude Natalka en de zes jaar Andriy deden het heel goed op school. Iedereen was gezond. Ik beoefende vele sporten, wat men zich maar kan voorstellen als; hockey, honkbal, tennis, squash(balspel), zwemmen, waterskien, golf, noem maar op. Mijn kinderen en ik hielden van cricket in de zomeravonden. Ik deed wat vrijwilligerswerk als Canadese voorzitter van de Oekraïense Jeugd Vereniging. Helen deed part-time werk als onderwijzeres op een Oekraïense school en bracht kinderen naar hun verschillende muziek- en sportactiviteiten. Helen en ik hadden ons juist aangesloten bij een koor welke zich voorbereidde op de première met een nieuwe dirigent in de maand Maart. Alles bij elkaar genomen, waren wij een bloeiende, actieve en gelukkige familie.

Op 19 Februari 1986 ging ik als gewoonlijk naar de repetitie van het koor. Helen voelde zich niet goed en ging op die avond niet met mij mee.

Toen ik naar huis terugreed stopte ik bij een wegwakering om links af te slaan. In mijn spiegel zag ik twee grote lichten vanuit de bocht in de weg met grote snelheid naderen. Het laatste wat ik mij herinnerde was dat deze koplampen bijna bovenop mij zaten. Tot de dag van vandaag kan ik mij niet herinneren hoe ik uit de wagen ben gekomen Maar wat ik

Dr. Roseluk met zijn twee kinderen voor het ongeluk

mij herinner is dat ik buitenstond en versuft op de motorkap van de Volkswagen leunde welke bij de botsing aan de andere kant van kruising (12 meter verderop) terecht was gekomen. Ik voelde mij zeer zwak en misselijk. Uiteindelijk arriveerde een politiemann op de plaats van het ongeluk en beschuldigde de andere bestuurder van roekeloos rijden

Er was een ambulance-post bij de kruising, maar zowel het dienstdoend personeel als de politieagent dachten er niet aan om mij naar het ziekenhuis te brengen.

Ze lieten me met m'n eigen wagen naar huis gaan.

Op de een of andere manier kwam ik die nacht thuis. Maar de volgende morgen kwam de weerslag. Ik kon mij niet bewegen. De pijnen in mijn nek, schouders en rug waren ondraaglijk

Ik zegde alle dagelijkse afspraken met mijn patiënten af en ging naar mijn dokter. Toen begon een eindeloze achtjaar lange reeks bezoeken aan dokters, advocaten, therapeuten, chiropractici (bottenkrakers), specialisten, het nemen van röntgenfoto's, zelfs een psychiater, voor onderzoeken en verschillende behandelingen. Geen van alle hielpen op de lang duur niet. Er waren teveel slechte reacties op de voorgeschreven medicijnen en kon ze niet meer gebruiken. Al wat ervan overbleef was de pijnbestrijder Tylenol- 3 welke geen nadelig effect op mij had. Acht jaar lang hernieuwde Helen met grote regelmaat om de drie weken mijn recept voor 100 Tylenol's . Wat constateerden de dokters? Dat er een blijvende beschadiging van mijn nek en kaak was ontstaan.. Niets kon echt gedaan worden. Wat ik in het vooruitzicht had was een toenemende artritis in mijn nek en boven rug en een vroegtijdige pensionering binnen 5 jaar, bij een toenemende invaliditeit.

Een andere manier van leven.

Na het ongeluk had ik zeven dagen van de week pijn. Tylenol-3 zorgde ervoor dat het een beetje draaglijk was, maar niet altijd. Dikwijls waren er periodes van ondraaglijke pijn welke 40 uur duurden en welke geen enkele pijn-doder kon onderdrukken. Gedurende deze periodes lag ik plat met mijn rug op de vloer, niet in staat te bewegen, niet in staat te eten. Heel dikwijls maakt de pijn mij misselijk

Ik was tevens een wandelende barometer, in staat om de weersverandering voor 48 uur te voorspellen, zelfs beter dan de weerman. Ik wilde b.v. liever niet herinnerd worden aan de twee dagen welke vooraf gingen aan een tornado welke een dichtbij gelegen gemeente een jaar tevoren trof.

Dr. Mike en echtgenote Helen in '92

de duur van het samenzijn..

Het was vreselijk pijnlijk om iedere morgen wakker te worden en te proberen om mijn kinderen op te tillen. Ze waren verbaasd daar ik altijd zo gek op hen dat ik nu een slecht humeur had, en hen vroeg om mij alleen te laten.

Ons sociale leven werd over de jaren steeds minder we zegden zoveel uitnodigingen en ontmoetingen af, zodat wij nogal wat vrienden verloren.

In mijn praktijk was ik niet in staat om behoorlijk te werken, Ik worstelde met mijn pijn.

Vele keren bracht iemand van de praktijk mij naar huis, omdat ik zelf niet ertoe in staat was .

Binnen zes weken na mijn ongeluk gingen beide stafassistenten weg want zij konden de stress toestand niet meer aan. Helen ging de één vervangen en wij vonden iemand anders voor de andere assistent.

Ik dank God dat de meeste van mijn patiënten mijn toestand begrepen, en zij maakten er geen probleem van wanneer ik hun afspraken afbelde, soms heel kort van tevoren.

Dit gebeurde zo regelmatig na het ongeluk dat sommige patiënten voordat zij van huis gingen mij opbelden om te weten of ik nog in de praktijk aanwezig was.

Tussen Februari 1986 en April 1994 verloor ik iedere week 1½ tot 2 werkdagen. Ik heb de cijfers opgeschreven. Het kost niet veel moeite om uit te rekenen dat onze financiële situatie daaronder leed en dankte God daarvoor dat ik niet mijn gehele praktijk verloor en dat Hij ons op het dieptepunt er doorheen hielp. Het resultaat van dit alles, dat ik in vreselijke staat van depressie viel, met alleen mijn familie, (mijn vrouw Helen, mijn moeder, Irene, en mijn broer, Jerry tot steun.

Vele keren vroeg ik aan Helen om een bijl te pakken om me op het hoofd of op m'n nek te slaan en zo verlost te worden uit de ellende .En het was ellende, wanneer ik in een absolute vertwijfeling verkeerde, en niemand met mij kon praten of op één of andere manier wilde helpen

Naast de moeilijkheden in mijn praktijk, moest ik alle vrijwilligerswerk opgeven

Ik trok in mijzelf terug, het leven was niets meer waard.

Een nieuwe levenshouding.

In deze tijd was ik niet bijzonder godsdienstig, maar na een verloop van tijd voelde ik een innerlijke ommekeer. Dit was hoofdzakelijk danken aan de fantastische steun, welke ik van mijn vrouw Helen, en mijn moeder, beide godsdienstige vrouwen ,ontving

Ineens begon ik op een avond te bidden. Ik begon de bijbel te lezen en beloofde God dat ik voor de rest van mijn leven de H. Schrift iedere avond zou lezen. Ik stelde geen voorwaarden. Ik bad hoofdzakelijk voor mijn moeder, die ik zeer

Verdwenen was de geestdrift om de bijeenkomsten met de jongerengroep bij te wonen.

Welke ik bijwoonde ,was puur noodzakelijk. Ik zou graag op de grond hebben gelegen gedurende

liefhad en bij wie was vastgesteld dat zij kanker had. En terwijl ik voor haar bad, bad zij constant dat God mij zou helpen.

Het was vanwege mijn moeder dat Helen en ik naar Garabandal wilden gaan.

Ze beleefde haar geloof door een groot gedeelte van haar tijd te besteden aan de kerk en de vrouwenliga , koken en te bakken voor de zieken, hen te bezoeken, zelfs als zij zich niet zo goed voelde. Ze ging dikwijls op een weekend-retraite met de vrouwenliga.

Nadat bleek dat verschillende kanker-behandelingen niet hielpen en de dokters verklaarden dat zij niets meer konden doen, beruste zij in haar lot.

Dat was in de zomer van 1993. Helen en ik besloten dat een pelgrimage misschien goed voor haar zou zijn. Ik wist dat zij er van hield bedevaarten te maken, maar dat zij niet alleen wilde gaan.

Welnu, ik vertelde haar dat we planden naar Garabandal te gaan en beloofden haar dat we alleen te samen zouden gaan. Ze was buitengewoon gelukkig en hoopte lang genoeg te kunnen leven om de reis te maken.

Echter, in September en Oktober van 1993, verslechterde haar toestand zeer snel. Toen ik in deze tijd bad, vroeg ik God als Hij haar tot Zich wilde nemen, het Zijn keuze was.

Van links naar rechts: Canadese, Marianne Windmeijer, Helen en Michael Roseluk, Pasen 1997

Hij nam haar tot Zich op 14 November 1993.

Ik was natuurlijk diep bedroefd, maar ook gelukkig voor haar, maar het gemis bleef. Ik vergat echter volledig ons geplande bezoek aan Garabandal.

De tocht.

Kort na nieuw jaar en onze Oekraïense kerstmis, voelde ik dat iets mij dwars zat. Ik herinnerde mijn belofte aan mijn moeder om naar Garabandal te gaan en deze gedachte liet mij niet meer los. Ik vertelde het aan Helen en zo besloten wij ons aan te sluiten bij 'De werkers van Onze Lieve van de Berg Karmel' pelgrimage naar Garabandal voor de Goede Week en Pasen.

We vlogen van Toronto naar New-York waar wij de rest van de groep zouden ontmoeten Maar voor het vertrek sprak ik niet over naar Garabandal te gaan, alleen naar Spanje. Zelfs voor het vertrek zei ik tegen Helen dat ik niet wist waarom ik meeding Ik was niet erg godsdienstig, niet een type die rond loopt met de bijbel in zijn

handen of constant aan het bidden was. Ik maakte Helen er gewag van dat wij de jongsten zouden zijn en had een spionageroman bij me gestoken, in geval dat ik mij zou vervelen. Maar jongen, had ik het even mis betreffende mensen die naar Garabandal gingen! Het redde mijn gezondheid, mijn familie leven, mijn huwelijk, mijn carrière en het meest belangrijke, mijn ziel.

Op het vliegveld van New-York, herkenden Helen en ik direct Joey en Marilyn Lomangino, daar wij ontelbare foto's van hen hadden gezien. Rosemarie Melenchuk, de reisleidster begroette ons, maar we waren schroomden om naar Joey te gaan. Nochtans, wij vonden het geweldig dat hij bij de pelgrimage was. We kwamen veilig in het dorp S.S. de Garabandal aan. En het was precies zoals wij het ons hadden voorgesteld, het zou een rustig, sereen, en schilderachtig thuis voor ons zijn.

We voelden ons er zeer op ons gemak, maar mijn pijn was er desondanks toch. Ik had mijn medicijnen en nam de Tylenol's met grote regelmaat in.

Na onze aankomst werd in het dorp aangekondigd dat Joey de volgende dag in de middag een lezing in de dorpskerk zou geven over zijn ervaringen met Garabandal.

Vanzelfsprekend besloten Helen en ik er na toe te gaan. Na de lezing van Joey gingen wij met iedereen in de rij staan om de medaille (Gekust door O.L.V. Van Garabandal) te vereren. Ik voelde als gewoonlijk dezelfde pijn in mijn nek, schouders en kaak.

Maar toen ik de medaille van Joey kuste, tot de dag vandaag heb ik er geen verklaring voor, was het net of plotseling of alle energie uit mijn lichaam via mijn voeten naar beneden wegvloede. Ik kan mij nog steeds dit gevoel herinneren, Ik was nauwelijks in staat om staande te blijven, en ik zou gevallen zijn als ik mijn niet aan de kerkbank had vastgehouden. Helen lag geknielt te bidden toen ik naar onze plaats terugging, maar ik had geen kracht, en ging in de bank zitten. Langzaam keerde mijn krachten terug en toen kon ik knielen om te bidden.

De pijn was er nog steeds. Nooit in mijn leven heb ik een dezelfde gevoel ervaren. Ik dacht dat het de bedompte lucht was of dat ik vermoeid was.

Het was niet het gewone gevoel van flauwte. Bob House, één van de tour-leiders, merkte iets aan mij. Hij kwam naar ons toe, misschien omdat hij had gezien dat mijn gezicht door de pijn was vertrokken, of de manier waarop ik liep.

Ik vertelde hem over mijn ongeluk en de daarop volgende chronische pijn. Bob stelde voor om aan Joey te vragen de medaille op mijn nek te leggen, maar ik vertelde hem dat ik daarvoor niet naar Garabandal was gekomen, maar dat ik was gekomen voor mijn moeder, om een belofte te vervullen. Ik zou voor haar bidden en vertelde hem mocht er iets gebeuren, het toch wel zou gebeuren. Maar ik was niet gekomen iets voor mijzelf te vragen.

Goede Vrijdag was een koude en mistige dag, welke mijn lijden intensiverde. Paas-Zaterdag was even slecht. Ik nam om de drie uur mijn Tylenol's in, om toch nog wat rond te kunnen lopen. 's Avonds werd de toestand acuut. Ik kon de gehele nacht niet slapen.

Op Paasmorgen, 3 April 1994 was ik niet in staat op te staan om aan de rozenkrans processie deel te nemen welke door de

dorpsstraatjes zou trekken. De pijn was zo ondraaglijk, dat ik zelfs niet mijn hoofd kon oprichten toen de rozenkranszingende dorpelingen het huis passeerden waar wij verbleven. Na twee extra Tylenol-3's waren wij later op de één of andere manier in staat om de H. Mis bij te wonen, welke door pastoor Thomas Blessin werd opgedragen. De dag kroop langzaam om, tot het eindelijk zes uur was en ik mijn laatste twee Tylenol-3's innam.

Joey, zoals altijd een gentleman, pakte onmiddellijk zijn medaille, vroeg mij waar het pijn deed om zijn hand er naar toe te brengen. Ik wist niet wat hij zei, maar veronderstelde dat hij bad. Toen vroeg hij mij te bidden en terwijl hij de medaille oplegde, zei hij: "Misschien helpt het en misschien ook niet, we zullen wel zien". Ik voelde geen verandering op dat ogenblik en de hevige pijn welke ik onderging was er nog steeds. Nadat wij gegeten hadden gingen wij heen om onze koffers pakken, omdat wij de volgende morgen vroeg zouden vertrekken.

Twee uur later na het inpakken, pakte ik instinctmatig mijn medicijn. Plotseling realiseerde ik mij dat er absoluut geen pijn in mijn nek, rug of kaken was. Mijn nek had sinds vele jaren niet meer zo gevoeld. Ik kon mij niet meer het laatste ogenblik herinneren dat ik mij zo totaal pijnvrij voelde. Ik bad voor ik naar bed ging en nam geen medicijn in, maar voelde dat ik midden in de nacht zou opstaan om het in te nemen. Om twee uur stond ik op om naar het toilet te gaan en daarna ging ik op mijn bed zitten om mijn medicijn te

De Medaille van Joey

Vanaf links: Joseph Lomangino, Helen Roseluk, Joey, Hugh Clerkin, Marilyn Lomangino met haar jongste zoon John, en Dr. Roseluk in 1994 in Garabandal.

pakken. Maar wacht eens even, er was geen pijn! . Ik voelde mij geweldig. Ik was er zeker van dat de pijn mij in de morgen zou 'slopen' maar op dit moment had ik geen medicijn nodig. Ik bad de rozenkrans en dankte God en Maria voor deze enkele uren.

Ik werd Maandagmorgen vroeg wakker en tot mijn uiterste verbazing voelde ik mij absoluut geweldig en dankte God en wachtte op de pijn die later wel weer zou opkomen.

Mijn echtgenote, Helen, wist niets over voor mij zo zalige uren. Toen wij bij de bus kwamen, verwachtte ik de pijn, maar de pijn liet verstek gaan.

Bob House, geweldige zorgzame Bob, kwam naar mij toe toen wij naar de bus gingen. En voor ik zelf wist wat er gebeurde met mij, gaf hij mij zijn medaille welke een precieze kopie is van die van Joey en raadde mij aan om het dagelijks te gebruiken. Ik heb dit punctueel gedaan en draag het altijd

bij me. Toen de bus naar de luchthaven van Santander reed, werd ik mij er bewust van dat het unfair van mij zou zijn het niet aan Joey en de rest van de groep te vertellen over de prachtige uren welke ik juist had mogen ervaren. Acht uren zonder pijn, was juist grandioos en ik vertelde iedereen in de bus over mijn huidige gezondheid.

Gedurende de hele reis verwachtte ik dat de pijn weer zou toeslaan, maar ze bleef achterwege.

Onze nieuwe vrienden kwamen regelmatig naar mij toe en vroegen, "Is alles nog goed met je? "Ja zeker", was mijn antwoord.

Helen en ik misten onze aansluitende vlucht naar Ontario vanaf New York's Kennedy Airpot en moesten zelfs langer wachten op deze reeds zo uitputtende dag.

Een nieuwe levensstart

We kwamen erg laat thuis, het was koud en het regende. Dat soort van weer dat mij gewoonlijk in huis hield. Mijn assistenten waren verrast toen ik kwam opdagen. Het weer was zeer slecht en zij wisten dat ik normaal op zulke dagen als deze niet in staat zou zijn om te werken. Ze zagen mijn stralend gezicht, ze hoorden mij geestdriftig praten, ze zagen mijn energie en hoe ik liep. Ze begrepen er niets van. Wat was er met Mike gebeurd?

Na mijn terugkeer waren praktisch al mijn patiënten stom verbaasd over de enorme verandering in mij. Ik was weer de oude Dr. Mike van voor het ongeluk, Ik maakte grappen, Ik was gelukkig, Ik straalde. Het weer had vanaf toen geen enkele invloed meer op mij en Helen klaagde dat zij haar wandelende barometer had verloren. Energie? Ik had teveel, zelfs voor mijn staf was het uitputtend mijn werklust bij te houden. Ik vertelde het verhaal van Garabandal steeds weer opnieuw. . Eens zei mijn assistent aan haar moeder, "Mike is zo gelukkig, ik kan dat niet vatten." De rede was, dat zij mij voor het ongeluk niet kende. En ik kan weer spelen op de golf-banen, De kruiwagen opduwen, zware gewichten optillen. En al deze dingen moest ik acht jaar lang achterwege laten.

Na mijn genezing hebben Helen en ik een aantal lezingen over Garabandal gegeven, en wij willen doorgaan zo lang wij daartoe in staat zijn. Ik dank al degenen die zo meegeleefd hebben en als het God's plan is dat mijn pijn zou terugkeren, zelfs op dit moment, heb geen medelijden met mij. Ik heb één van de grootste geschenken ontvangen die men maar kan bezitten. Ik voelde mij zeer gelukkig na een klein aantal uren en nu na zeven maanden.(Nu in 2004, na tien jaar) Kunt u zich voorstellen hoe gelukkig ik mij voel? Als gevolg van dit onverwachte geschenk zijn de levens van mij en van mijn familie, vrienden en patiënten in een nieuw licht komen te staan.. Niet te vergeten de vele anderen die mij zoveel jaren hebben zien lijden. Helen en ik bidden dat zij ook beloond zullen worden en dat wij allemaal in staat mogen zijn om spoedig getuige te zijn van het Grote Wonder

Tot de dag van vandaag vraag ik mij af, waarom gebeurde dat met mij? Ik heb er geen antwoord op. Hoelang dit zal het doorgaan weet God alleen .

Maar ik dank Hem iedere dag voor deze geweldige zegening. Hij betoonde mij Zijn barmhartigheid. ☒

Helen en Michael Roseluk in de Oekraïne

Door Michael Roseluk, tandarts

Verbazingwekkende genezingen na het kussen van een medaille van O.L. Vr. van Garabandal.

Dit is een kort verhaal van één van de verbazingwekkende genezingen welke gebeurde gedurende onze reis naar de Oekraïne in Mei 2004. Dit is het relaas van een jonge man, genaamd Nazar. Vanaf zijn geboorte 20 jaar geleden, was hij totaal verlamd geweest, en totaal niet in staat om maar enig deel van zijn lichaam te bewegen.

Zijn moeder moest volledig voor hem zorgen. Zijn armen, handen en benen waren 20 jaar lang verlamd. Zijn handen waren 20 jaar lang als samengebalde vuisten dicht geklemd. Te proberen de vingers los te maken was nagenoeg onmogelijk, ze sloten zich weer onmiddellijk.

Toen kwam de medaille van Onze Lieve Vrouw in Mei 2004 naar de Oekraïne, naar een kerk in Kolomya, Oekraïne. Toen Nazar er naar toe gereden om te bidden en de kostbare medaille te vereren, gingen zijn handen en vingers open en kwamen los.

Een stralende Nazar met zijn moeder.

Vanaf dat ogenblik bleven ze open. Een bidprentje werd in zijn geopende handen gelegd. Nazar's gezicht straalde van blijdschap en zijn handen leken nu normaal.

Nazar kwam de volgende dag naar de stad Nadvirna. En ditmaal kreeg hij kracht zijn armen en was hij in staat zijn armen te bewegen en op te heffen. Zijn handen waren nog steeds recht en open. Men vertelde ons, toen Nazar 's avonds naar huis terugkeerde, van geluk zong.

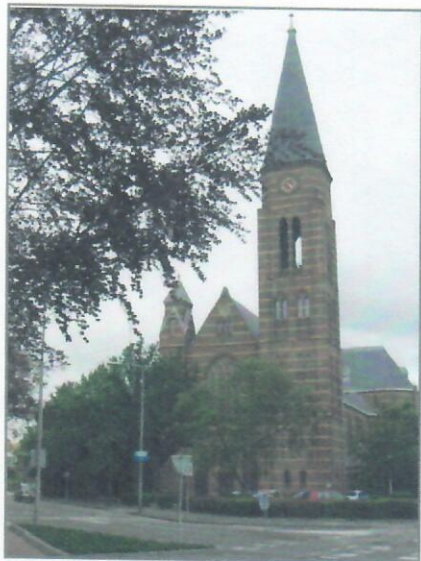
Nazar kwam voor de derde maal terug, nu naar de kathedraal in Ivano-Frankivsk en wachtte geduldig totdat bijna allen van de omvangrijke menigte in de gelegenheid was gesteld de medaille te vereren van Onze Lieve Vrouw van Garabandal, welke Helen en Dr. Roseluk hadden meegebracht.

Net als tevoren, Helen, Michael en pastoor Zenovy Kasko (pastoor van de kerk in Radcha en plebaan van het diocees, scharden in gebed rond hem. Toen zij baden en hij de medaille kuste, legden men ook een medaille op zijn benen. Plotseling ging zijn linker been omhoog, en toen zijn rechter been. Hij reageerde op de aansporingen van Michael en om zijn benen te bewegen.

En hij deed het. Eén, twee — op,op,op! De glimlach op zijn gezicht was een vreugde uiting om nooit meer te vergeten, toen hij met zijn benen bezig was!

En zijn benen reageerden. Wat een geweldige vreugde. Op Moeders'dag, kwam Nazar weer, ditmaal naar het

Wonder zou gebeuren. Zijn optreden voor de Hollandse TV heeft Garabandal belachelijk gemaakt. In de geesten van de gemiddelde Hollander is Garabandal nu een soort katholiek Jehova's Getuige beweging..

De Sint Pancratius in Sassenheim.

Ik hoop dat de bisschop van Rotterdam, Mgr. A.v.Luyn en mijn pastoor van de St. Pancratius, Peter Owel toestemming zullen verlenen. Of in een ander kerk of kerken.

Mij dorp ligt tussen de grote steden van Rotterdam, Den Haag en Amsterdam. Dichtbij de snelweg, de A44. Rond de kerk zijn genoeg parkeer-

plaatsen. Vanaf de bushalte is het 2 à 3 lopen om de kerk te bereiken.

Moge deze invitatie een inspiratie en opdracht van O.L. Vr. van Garabandal zijn.

Verenigd in gebed. Marianne Windmeijer, secretaresse
Adrie Windmeijer, penningmeester
Wim Langeveld, voorzitter.

Antwoord van Dr. M. Roseluk, Zaterdag 10 Juli 2004

Beste Marianne, Adrie en Wim.

Heel veel dank voor jullie mooie en doordachte brief. Ik herinner onze ontmoeting met Marianne en Wim (Ik denk tweemaal in Garabandal, van enige jaren geleden (Maart 1997). Sorry voor de vertraging om jullie terug te schrijven. Ik had onlangs veel problemen met mijn computer. Er zijn nog steeds problemen

Er moet een nieuwe komen die onze web site zonder storingen kan up-daten. Maar spoedig zal dit probleem zijn opgelost.

Dank voor jullie attente woorden. JA - de reis naar de Oekraïne is niet te beschrijven, zoveel is er gebeurd. We zijn nu bezig de video-film van de Oekraïne met die vele opzienbare en bliksemsnelle genezingen te monteren. Maar daar is tijd en geld voor nodig. Ik ben afhankelijk van iemand die het kan doen. Ik heb er de apparatuur en de bekwaamheid er niet voor. Maar het zal gedaan worden. Nu is iemand anders er mee bezig en hij is vastbesloten om het te volbrengen.

Ja, Conchita heeft ons ook gevraagd er één naar de bisschop van Santander te sturen. Wanneer de video klaar is, zal ik het misschien eerst aan Conchita laten zien, en dan wanneer zij het de moeite waard vindt, het zelf aan hem door kunnen geven. Als je met daar met ons aanwezig zou zijn geweest en zoveel wonderen voor onze ogen zag gebeuren, zou er absoluut geen enkele twijfel zijn aangaande de echtheid van Garabandal en wat Onze Lieve Vrouw daar had gezegd. En haar belofte van de kus. Ongeveer 80 of 90 of zelfs 100

priesters zagen wonderen voor hun ogen gebeuren.. Ik ben er zeker van dat hun eigen geloof vele malen werd versterkt en ook vele twijfels hen verlieten— ja zelfs over God. Ik ben er zeker van dat wanneer zij de volgende keer weer bij het altaar staan, zal het hen veel meer aanspreken en spiritueel zijn, misschien wel voor de eerste maal in hun leven,

Dank je wel voor je zeer onverwachte uitnodiging om dit jaar naar Holland te komen. Mijn vrouw en ik willen graag overwegen deze reis naar je land te maken. We zullen waarschijnlijk een vertaler nodig hebben. Maar ik weet dat jij of Marianne dat wel aan kunnen. Wij kunnen niet garanderen dat er miraculeuze genezingen zullen plaats vinden. Dit weet alleen God en alleen Hij. Maar als zelfs een persoon op de één of ander manier is geraakt, en daardoor dichter bij God en Moeder Maria komt, dan is het de moeite waard. Alsjeblieft, zoek uit of de priesters op je voorstel voor dit bezoek en lezing zullen ingaan. Zo niet, dan zullen andere wegen bewandeld moeten worden. Jawel, in de Oekraïne spraken wij in de kerken en in de kathedraal. Maar als het nodig is bij het ontbreken van een toestemming, dan zullen wij andere mogelijkheden moeten overwegen.. Misschien een zaal of park. Het is veel beter in een kerk met priesters. Dat is juist zo doorslaggevend, dat de mensen kunnen gaan biechten.

Ik moet je vertellen dat God ook aan Helen en mij een speciale gave heeft geschonken en dat is: Wanneer mensen naar ons toe komen om de medaille te kussen en voor de gebeden, dan kunnen wij hen mededelen of ze een lange tijd niet gebiecht hebben. En soms hebben wij zelfs geweigerd de medaille te kussen, totdat zij gebiecht hadden. Wij hebben vele mensen tot het biechten gebracht..

Als je serieus op dit voorstel wil ingaan, neem dan alsjeblieft weer contact met ons op. Dan zijn wij gelukkig om serieuze plannen te maken. Je weet zelf het beste hoelang het kan duren, zodat er niet een al te grote druk op je wordt uitgeoefend. WIJ hebben hierover gebeden en geloven ook dat het God's wil is dat wij komen..

Oekraïne moesten een lange tijd wachten voordat zij antwoord kregen op hun uitnodiging. En toe ineens eind Maart vroeg de bisschop ons weer en wij waren er drie weken later. Dit was zeer ongebruikelijk, omdat ik nog steeds werk en aan andere verplichtingen gebonden ben. Maar alles is in God's handen. Laten wij contact houden. Wees zo goed Marianne de groeten te doen. Ik ben er zeker van dat zij mij een klein beetje kan herinneren.

God zegene jullie. In de harten van Jezus en Maria.
Dr. Michael en Helen.

Naschrift:

Dit bezoek van Michael en Helen Roseluk aan Nederland is een genade-kans voor de Katholieke kerk in Nederland. En ook dat Garabandal door hun komst daardoor een positieve aandacht in de media krijgt. Michael en Helen zijn apostelen voor de biecht. Het meest verwaarloosde sacrament in de geloofsbeleving vandaag.. Wij hopen dat U veel belangstelling toont voor de ontmoeting met hen, door bijgevoegd strookje in te vullen. Bij voldoende belangstelling kunnen wij hen definitief uitnodigen. Dank U wel. Wim Langeveld, voorzitter.

LEVE CHRISTUS IN HET H.SACRAMENT

10

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or introductory paragraph.

Second block of faint, illegible text, continuing the document's content.

10

Third block of faint, illegible text, appearing to be a separate section or paragraph.

10

Large block of faint, illegible text occupying the lower half of the page.